

MAXI & HELIUM
IN HET MAGISCHE DIERENRIJK

V00R

Maxim, Sigge de kat, Maxi en Helium

Maxi & Helium

**DEEL 1: MAXI & HELIUM
IN HET MAGISCHE DIERENRIJK**

CAMILLA BRINCK

Condor

Hoi lieve lezer,

Ik vind het een grote eer dat JIJ mijn boek in handen hebt. Ik hoop dat je net zoveel lol zult hebben met Maxi & Helium als ik. Ze zijn grappig, gezellig en hartstikke ondeugend. Ik kan je geen betere vrienden wensen. Veel plezier bij het lezen van dit boek!

Liefs,

Camille Bink

HOE ALLES BEGON

Misschien denk jij dat muizen maar kleine, onbelangrijke dieren zijn? Die toevallig geboren zijn met een heel klein lijfje, grote uitstekende oren, sprietige snorharen en een kale staart die vastbesloten lijkt hen te volgen waar ze ook maar heen gaan.

Klein, ja dat zijn onze vrienden Maxi en Helium wel. Ontzettend klein zelfs. Maar onbelangrijk? Nee, dat is het laatste wat je over hen kunt zeggen. Maxi en Helium zijn twee heel speciale knaagdieren. Ze durven en doen dingen die je niet zou verwachten van twee kleine muizen en hun verhaal is erg bijzonder. O, en als laatste: ze zijn ook nog magisch...

Het avontuur van Maxi en Helium begint als ze op een dag opeens onder een bank zitten in een mensenhuis. Ze hebben geen idee hoe en waarom ze hier beland zijn. Ze weten niet wat er gebeurd is of waar ze vandaan komen. Hun geheugen is gewist, het is net een groot zwart gat.

Stel je eens voor dat er een spannend en prachtig koninkrijk is, waar dieren en wonderlijke wezens samenleven. Dit rijk heet het Dierenrijk. Mensen weten niet dat dit rijk bestaat, want er is nog nooit een mens geweest. Het ligt ergens verborgen... Het enige dat we weten is dat er af en toe opeens een geheime tunnel verschijnt die naar dit mooie rijk leidt. Een tunnel tussen tijd en ruimte.

Iets meer dan tweehonderd jaar geleden werden Maxi en Helium geboren in het Dierenrijk. Het was een heel zware tijd. Het Dierenrijk werd bedreigd door gemene duiven die Jachtduiven werden genoemd. De Jachtduiven wilden de macht in het rijk overnemen door de magische Gouden Kaas te stelen. Wie de Gouden Kaas bezit, heeft namelijk de macht in het Dierenrijk. Als de Gouden Kaas in handen van een slechterik is, is het hele Dierenrijk verloren en wordt het grauw en lelijk. Als de Gouden Kaas in goede handen is, dan blijft het Dierenrijk zo mooi en vredig als het hoort te zijn.

De ouders van Maxi en Helium waren de koning en koningin van het Dierenrijk in die tijd. De Gouden Kaas was van hen en ze deden er alles aan om die te beschermen tegen de Jachtduiven.

Ondertussen bedachten de Jachtduiven een vreselijk plan om de pasgeboren muizentweeling Maxi en Helium

te ontvoeren, zodat ze hen konden ruilen tegen de Gouden Kaas. Toen de ouders van Maxi en Helium van dit verschrikkelijke plan hoorden, schrokken ze zich wild. Ze konden maar één manier bedenken om hun geliefde muizenkinderen te beschermen: ze moesten hen wegsturen. Een onmogelijke beslissing, want niemand wil zijn kinderen in de steek laten. Maar de koning en koningin hadden geen keus.

Daarom werden Maxi en Helium naar de wereld gestuurd waar ook wij in leven, naar de Mensenwereld dus. Hun ouders hadden hulp gekregen bij het vinden van een pleeggezin voor Maxi en Helium. Ze hoopten en smeekten met heel hun muizenhart dat de kinderen het daar goed zouden hebben. Voordat Maxi en Helium werden weggestuurd, werd hun geheugen gewist, zodat ze zich niet zouden herinneren waar ze vandaan kwamen en niet te veel heimwee zouden krijgen. En hun ouders zorgden er ook voor dat ze zich goed zouden kunnen redden in de Mensenwereld.

Hoe ze dat deden? Daar kom je vanzelf achter...

HOE ZIJN WE HIER BELAND?

PLOF! hoorden ze, en toen waren ze er opeens.

‘Hè, waar zijn we nu beland?’ piepte Helium. ‘Wat is dat voor donker dak boven ons hoofd? En waarom staan we midden in grote, pluizige, grijze wolken?’

Maxi keek verbaasd om zich heen.

‘Volgens mij zijn dat stofratten,’ fluisterde hij.

Ratten? dacht Helium geschrokken en ze trok snel haar voorpootjes tegen haar lijf. Het leek net alsof een van de stofratten naar haar knipoogde. Ze ging rechtop staan en pakte Maxi's staart stevig vast.

Maxi krabde aan zijn kopje en vroeg zich af hoe het kon dat hij wist wat een stofrat was. Hij kon zich niet herinneren dat hij er ooit eerder eentje had gezien.

'Achteruit!' siste Maxi plotseling en hij wees met zijn

pootje naar voren. ‘Ik zag daar iets bewegen. Iets enorms... en het had maar twee benen.’

Maxi en Helium hadden al gauw in de gaten dat dat tweebenige ding een mens was. Niet best, dachten ze. Alle muizen leren vanaf hun geboorte dat ze voor mensen moeten oppassen. Anders worden ze doodgeslagen of eindigen ze in een muizenval.

‘Ik weet het,’ fluisterde Maxi opeens terwijl hij zijn ogen niet van dat mens afhield. ‘We zijn onder een bank terechtgekomen. Zo’n ding waar mensen op zitten.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Geen idee. Maar wat je ook doet, kom niet onder de bank vandaan. Blijf heel stil zitten, het gaat om leven en dood!’

Helium hoorde hoe serieus Maxi was.

‘I-i-ik... zit stil. Maar mijn snorharen trillen zo. Ik ben bang tot aan het puntje van mijn staart.’

De twee muisjes bleven lang onder de bank zitten. Ze hielden elkaar stevig vast en keken ingespannen of er nog meer gevaar op de loer lag. Ze durfden zich helemaal niet te bewegen, ze waren veel te bang dat ze ontdekt zouden worden. Toen het avond werd, knorden hun maagjes van de honger. Maxi werd gek van de gedachte aan eten. Zijn maagje was zo leeg als een muizenmaag maar kan zijn.